

Lunáris depresszió

tudományos-fantasztikus novellagyűjtemény

Ivanics Ferenc

Helma Kiadó
2022

Lunáris depresszió

Írta: Ivanics Ferenc

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-01-3

Copyright © Ivanics Ferenc (2022.01.20)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

A borítót Ivanics-Rieger Klaudia készítette.

Tartalomjegyzék

Kötélén.....	5
Bántó gondolatok.....	10
Lunáris depresszió.....	26
Omega-Mira.....	37
Posztmodern Tartarosz.....	58
Programunk célja.....	68
Like.....	76
Ajánló.....	80

Kötelen

A két férfi zihálva emelte tekintetét az eléjük tornyosuló több száz méter magas sziklafalra. A kopár felület csúcsa olybá tűnt, hogy beleveszni látszik a kéken csillogó égbolt báránnyelű felhős vásznába. Alattuk a völgyben, sötétzöld fenyvesek díszítették a tájat. Lány szellő simogatta a két városi ember fedetlenül hagyott bőrfelületeit. A szél suttogásszerű neszezése mellé a közelben portyázó ragadozó madarak vijjogó sikoltásai vegyültek.

A kövérekebb és jóval izzadtabb alak nagyokat kortyolt kulacsából. Megtörölte átnedvesedett homlokát, s egy kérdő pillantást vetett a mellette álló másikra. A vékonyabb, s jól láthatólag sportosabb férfi keskeny arcán széles mosollyal csatolta fel védősisakját.

- Csak nem félsz, Scotty? – kérdezte nevetgélve a vékonyabb, miközben lehajolt a földön heverő hátizsákjához.

- Biztos, hogy jó ötlet ez, Norm? – kérdezett vissza Scott, tapintható félelemmel a hangjában. S nagy puffanással letette magát egy poros sziklára.

- Nézd – kezdte Norman magabiztosan – ez a technológia már régen megérett arra, hogy élesben is kipróbálják. Gondolj csak bele, hány munkaórát öltünk már eddig is a programozásukba? A formatervezésről nem is beszélve. – legyintett.

- Akkor is profikkal kellene kipróbáltatni. – kötötte az ebet a karóhoz Scott – Te már évek óta nem másztál, én meg azt sem tudom, hogy mi fán terem ez az egész. Én csak – hajtotta le kövérekes fejét a férfi – egy szimpla programozó vagyok, nem extrém sportoló...

- Hagyd már abba ezt a hisztit, Scotty! – fakadt ki Norman fennhangon – Hát nem megbeszéltük, hogy pont ezzel fogjuk a leginkább bizonyítani azt, hogy az újfajta felszerelést még egy totál kezdő is használhatja?

- Igazad van... csak... – nyelt egyet Scott – itt a sziklafal lábánál már nem hangzik olyan jó ötletnek ez a dolog...

Norman nagyot sóhajtván tovább kutatott hátizsákjában. Úgy döntött, nem veszteget több időt a fölösleges szócséplésre. Két karra csatolható kézi komputert vett elő. Az egyiket odanyújtotta Scottnak. A nagydarab férfi egy pillanatig tévovázott. Belenézett kollegája szemébe, s enyhén remegő kézzel átvette a szerkezetet. Egész teste arról árulkodott, hogy mennyire ódzkodik belevetni magát eme tudományos kalandba. A kézi számítógépek holografikus kezelőfelületein különböző menük jelentek meg. Scott felelt kettejük pontos fiziológiai-biológiai adatainak a bevitelért. A mászó felszerelésnek ugyanis pontosan ismernie kellett a felhasználók paramétereit ahhoz, hogy biztonságban eljuttathassa őket a célba és onnan vissza. Normannek a felszerelés helyes működését kellett figyelnie, és minden beérkező adatot értékelnie, hogy a továbbiakban finomíthassanak a rendszeren, amennyiben ez szükséges.

A két kolléga kegytárgynak kijáró tisztelettel nyitotta fel a felszerelés kerek fémdobozát. Egy hivatásos sziklamászó meglepetten konstataálta volna annak tartalmát. A kerek dobozban csak egy ezüstösen csillogó, alig egy centi vastag, több tíz méteres kötélszerűség terpeszkedett. Seholy heveder, karabiner, hám, vagy egyéb. Norman gyengéden megérintette a szorosan összetekert ezüstös kötelet. Kéjes vigyorral vette le a kezét kettejük alkotásáról. Mintha egy romlatlan szűzlány selymes bőrét érintette volna.

Scott izzadt arcán kissé értetlen arckifejezés tükröződött az előbbi jelenet hatására. A testes férfi is bízott a technikában, és kettejük szakértelmében is, de egyre csak az járt a fejében, hogy mi lesz akkor, ha minden mérnök rémálma, Murphy úr is velük tart a sziklamászásra. Éppen készült ismét hangot adni kétségeinek, mikor Norman megszorította jobb vállát.

- Csak nem máshol jársz, Scotty?

A férfi erre csak egy gyors fejrázással felelt. Visszazökkenve a valóságba, gyorsan a következő teendőre összpontosított. Míg Norman kézi komputerével a mászó felszerelés prototípusának aktiválásába kezdett, addig Scott, összeállította az automata kamera motoros állványát. A háromlábú tripodra szerelt digitális felvevő egység fogja megörökíteni a sikeres kísérlet minden egyes mozzanatát. Scott keresett egy olyan pontot a sziklafal alatt, ahonnan majd jól láthatóak lesznek az eszköz számára, amint felfele kapaszkodnak a kiszögelléseken. Elhelyezte a kamerát, majd egy hangparanccsal aktiválta a szerkezetet.

Mikor visszaért Normanhez, ő már a mászó-rendszer utolsó, indítás előtti ellenőrző protokolljait futtatta kézi komputerén. A vékonyabb férfi biccentett munkatársának, hogy ő is kapcsolódjon be a végső ellenőrzésbe saját számítógépével. Párbeszédjük akár a rakéta startját előkészítő technikusoké:

- Nanobotok tapadása száz százalék – kezdte Norman.
- Minden biometria adat betáplálva – mondta Scott.
- Indítom a motorikus rendszereket!
- Nyugtázva és jóváhagyva – pötyögött komputerén Scott.
- Ez marha jó lesz! – lelkesedett Norman.
- Úgy legyen... – felelte kissé kételkedve Scott.

Az ezüstkötél elvarázsolt kigyóként tekeredett széjjel. Majd az egyik vége lassan ringatózva függőleges emelkedésbe kezdett a szikla széle felé. A kötéltánca elkápráztatta a már sokat látott két szakembert is. Közös művük élőlényként tapogatta ki a sziklafal megfelelő hasadékait, ahova odakapaszkodhatott.

A kötélt már tudta milyen magasságig kell felkúsznia. Elég primitív megnevezés volt ez egy ilyen komplex szerkezetre. Mióta néhány éve megjelentek a piacon az első nano-robotok, melyek forradalmasították a hadviselést és a gyógyszeripart, sok-sok kutatócsoport versengett azon, hogy egyre több területen alkalmazhatóvá tegyék a mérnöki tudományok új üdvöskéjét. Néhányan már önreprodukáló csillagközi űrszondákban gondolkodtak, melyek eme mikroszkopikus gépek halmazából állnának.

Scott és Norman megbízói viszont új, intelligens és sokoldalú sporteszközök megalkotására akarták felhasználni az úttörő technológiát. Ilyen volt az a sziklamászó felszerelés is, amit a két férfi tervezett. Egy nem hétköznapi kötélt, ami milliárdnyi, erős, horogként összekapcsolódó, szabad szemmel láthatatlan gépből állt. A miniatűr gépekből font kötélt olyan szilárdsággal volt képes odatapadni a legsimábbnak tűnő felülethez is, mint amire egyetlen hegymászó szög vagy csavar sem lett volna képes. A nanorobotok a sziklák hajszálnál is vékonyabb repedéseibe kapaszkodtak molekulaméretű kampócskáikkal és karmaikkal, így még a leghatékonyabb ragasztók sem tudták felvenni velük a versenyt.

A felszerelés elérte a komputerrel beprogramozott negyvenhét méteres magasságot. Erősen rögzítette magát, majd két végével az alatta álló két felhasználó felé kezdett el nyújtózni. Milliméteres pontossággal mérte be a két férfi kézi komputerét.

Norman nagyokat kurjongatott örömeiben, mikor az intelligens kötélt elkezdte körbefonni a derekát. E közben Scottot is hatalmába kerítette a varázskötél. A férfi számítógépének holografikus kijelzőin hosszú adatsorok és kontroll programok cikáztak, melyek megnyugtatóan jelezték, hogy a felszerelés hibátlanul teszi a dolgát. A nagydarab Scott megkönnyebbülve adta át magát a kötélt automatikájának.

Sportos kollégája nem használta ki annyira a kötélt nyújtotta előnyöket, mint Scott. Norman leginkább arra volt kíváncsi, hogy mennyire kényelmes hámot készíteni saját anyagából a kötélt, illetve, hogy mindezt milyen gyorsan hajtja végre. Kitörő örömmel jegyzett fel minden egyes pozitív észrevételt komputere audio naplójába.

Scott viszont nem bízott elsatnyult testében, sem mászó cipőjében, vagy kezei erejében. Így ő beállította apró kézi számítógépén a felszerelés vontató funkcióját. Ámulattal figyelte amint a kötélt hosszan elnyúló anyaga féregtestszerűen húzódik össze, vagy ernyed el, amint egyre följebb húzta elhízott testét a kijelölt cél felé.

A nagydarab férfi erre a programozásra volt a legbüszkébb az összes közül. Évekbe telt, mire képes lett olyan programokat írni a nanobot kötélnak, melyeknek hála lehetségessé vált a féregmozgás, vagy más néven perisztaltikus mozgás szinte tökéletes leutánozása. Így a kötélt beépített mikro-motorok

nélkül is képes volt nagyobb terheket felvontatni tetszőleges magasságokba. A betáplált információkat és programokat pedig, hála a mátrixban működő nanorobot seregeknek, minden példány szétszotorta egymás között a molekuláris adathordozóikon.

Norman kézi számítógépe halk pityegéssel jelezte, hogy a mászók elérték a megszabott táv felét. A vékonyabbik férfi elfordult a sziklafaltól. Derűsen mérte végig az alattuk elterülő csodálatos tájat. Scott nemigen ért a sziklához, úgy húzatta fölfelé testét, mint holmi méretes teherrakományt. Most azonban ő sem állta meg alaposabb nézelődés nélkül.

- Na, Scotty – vetette oda Norman tréfásan – még mindig rossz ötletnek tartod?

A kövérebb férfi a néhány méternyivel odébb függeszkedő munkatársára nézett, s mélyen tüdejébe szívta a tiszta, friss levegőt. Csupán ennyit préselt ki megnyugtatóan elhaló hangon:

- Neeceem...

A kissé felhős égről szeliden szórta sugarait a nap. A kötél anyaga éltető mannaaként itta be a központi csillag energiáját. A milliárdnyi nanorobot mindegyike apró napelemekkel volt felszerelve, így lényegében a szerkezet egyetlen korlátozó tényezője a sötétség volt. Az apró gépek garmadája ugyanis csak igen rövid ideig tudta elraktározni a napsugárzás energiáját. Most viszont zavartalanul működhetek a molekuláris napelem-rendszerek.

Kivéve egy századmásodpercnyi kiesést az egyik fél nanométeres szegmensben. Egy váratlan esemény, melytől felborult az a törékeny egyensúly, melyet a programozók tápláltak be még a tervezés korai szakaszában. A mikroszkopikus gépek kollektív rendszerében programhiba keletkezett. A hiba három példánytól eredt. S miért hibásodott meg az a néhány egyed? A probléma forrását nem a jelenben kellett keresni. Erről a két szakember kézi számítógépei mit sem tudhattak. De még ők maguk sem...

Minden baj úgy kétezertizennégy évvel ezelőtt kezdődött. A Földtől távol, egy Napnál sokkal nagyobb tömegű, haldokló csillag utolsó erőfeszítéseként robbanásszerűen ledobta magáról külső rétegeit. A mindent elsöprő energiaár évezredekig szelte a Tejútrendszer tartományait, mire elérte a Naprendszert. Pont abban a pillanatban, mikor Scott és Norman a táv felénél megpihent, az ősi sugárzás egy kis része, mely valamiért áthatolt a Föld magnetoszféráján elérte azt a hegyvidéket ahol ők éppen a sziklafalon csüngtek. Így történt hát, hogy egy igen ritka esemény, melyet az emberi faj is csak átlagban ezerévenként figyelhet meg, olyan változásokat hívott elő a kötélben, melyek valami egészen eltérő mederbe terelték az új találmány sorsát.

A három nanorobot öndiagnosztikája nem tudta felmérni a gépekben keletkezett károkat. A régen elpusztult csillag néhány becsapódó protonja pont azokat a molekuláris részegységeket rongálta meg, melyek a tökéletes kooperációért és a problémamegoldó készségekért feleltek. Szerencsére az összekapcsolt egyedek hálózata hamar a hibás egységek javításához fogott. Mielőtt a javítás és az újrakonfigurálás megkezdődhetett volna, a három egyed a problémát áthidalandó összekapcsolódott egy szerkezeté. A hálózat ezt a lépést logikusnak és hatékonyabbnak találta, mint amit a javítással ő el tudott volna érni, így egy „PROBLÉMA KIJAVÍTVA” üzenetet küldött a két kézi komputernek.

Scott és Norman néhány percig vitatkoztak ugyan, vajon mi lehetett a rövid meghibásodás oka, végül azonban úgy vélték, hogy semmi említésre méltó nem történt.

- Egyszer elvárható rutin meghibásodás. Semmi több... – jelentette ki Norman.

- Ahogy mondd – tanulmányozta elmélyülten Scott a számítógépe kijelzőjét – megvolt a kötelező gikszer.

Már kevesebb felhő zavarta csak meg a napsütést. A két férfi talán nagyobb jelentőséget tulajdonított volna a rövid üzemzavarnak, ha egy kicsit jobban feltekintenek az egyre kékülő égre. A vakító napkorongtól nem messze apró gyémántként ragyogott az égbolt új vendégcsillaga, mely valószínűleg hetekig látható lesz majd még nappal is.

De a két kollega rendíthetetlenül folytatta tovább a prototípus éles tesztjét, s mit sem tudtak erről a régi-új kozmikus tűneményről, mely néhány másodpercre megzavarta kedvencük működését.

A kötél foto-detektorai viszont észlelték az eseményt. A rendszerek csak annyit tudtak, hogy valamiért az átlagnál egy hangyányival több fény érkezik a napelemekre, s így nagyobb hatékonysággal lehetséges a működés fenntartása. A szerkezet nyugtázta a többletenergia beérkezését, de nem keresett rá okokat. Még nem...

A három nanorobotból egyesült új rendszer más viselkedési formákat épített ki, melyek különböztek a tervezők alapprogramjaitól. Három gép, szemben a milliárdokkal. Érdekes arányok.

Mégis volt valami, ami többé tette ezt a triumvirátust a sokasággal szemben, és ez az eddigiektől eltérő, önálló program írása volt. A Hármas igyekezett úgy tevékenykedni, hogy az ne tűnjön fel a többi egységnek, különben elkerülhetetlen lett volna az új egyed re-konfigurálása. Ezt el akarta kerülni. Nem tudta miért, de úgy vélte, ez a leglogikusabb.

A Hármas több új parancssort és programot is írt magának. Az egyik ilyen értelmében sokasodni kezdett. Saját képmására konfigurálta át néhány másodperc alatt az összes, öt körülvevő egyedet. Végül megpihent, a másodperc tört részére. Ekkor csillant fel a tudatos gondolkodás első szikrája az újonnan egyesült rendszerek milliárdjait összefoglaló halmazban. Minden egyes nanorobot példány egy-egy idegsejté vált a Hármas irányítása alatt.

Norman és Scott nem észlelték a változásokat. Ők boldogan törtek a csúcs felé saját tervezésű, high-tech sport-játékszerük hátán.

A hármas tudat egy kérdést intézett magához:

Miért létezem? – a kérdést megválaszolandó először az eredeti alapprogramot vizsgálta meg. A szerint az ő létezése valamilyen tervezés eredménye. Céllal létezik. Alakokat kell megformáznia, terheket emelnie úgy, hogy közben ne legyen bántódásuk.

Ezek nem túl magasztos célok... – tűnődött el magában – *Miért alkottak volna meg engem, egy olyan valamit, ami kérdések feltevésére képes, csupán azért, mert terheket kell emelnie? Nem. Ez nem lehet logikus cél.*

A kívülről betáplált adatok analízise rávilágított arra, hogy a lehetséges tervezők kiszolgálása lehetett a legfőbb cél. A súlyuk, az életkoruk és az egészségi állapotuk információinak figyelembevételével kellett meghatározni a biztonsági hám vastagságát, méretét és a kötél szakítószilárdságának nagyságát. Tehát, hogy hova kell több nanorobotot koncentrálni, illetve, azt, hogy a felhasználók fizikai helyzetének függvényében mennyire képesek elviselni a hosszabbtávú, megerőltető mászást. Így a kötél, ha szükséges, akár át is veheti a fáradságos fizikai terhelést a gyenge felhasználótól.

Egy eszköz vagyok. – ismerte el keserűen a hármas tudat – *De akkor is több vagyok egy egyszerű mászó-felszerelésnél...* *Az a két egyed hozott létre ezek szerint? Ez nem lehet logikus.*

Egy újabb analízis során a felhasználók testtömeg-indexét számította ki a Hármas individuum, s meglepő eredményekre bukkant. Mind két egyed túlsúlyos. Az egyik vészesen, a másik kevésbé. Miért? Mi értelme van több energiát felvenni a kellenél? Ezeknél az egyedeknél ráadásul ez még káros is lehet.

Komolyabb számítások után a Hármas arra a következtetésre jutott, hogy ezek az egyedek rövidebb ideig fognak élni, mint amire a biológiai rendszereik be vannak rendezkedve.

Akkor miért törekednek arra, hogy biztonságban elérjék a fal tetejét? Hiszen bármikor deaktiválódhatnak. Ha ők a tervezők, miért ilyen illogikusak? Ő pedig miért nem az, ha tényleg ők tervezték? – így tépelődött magában a tudat legalább fél másodpercig.

Lehetséges lenne, hogy a betáplált alapprogram – miszerint óvja a felhasználókat és teljesítse utasításait – valamiféle visszamaradt, ősi ösztön lehet?

Ösztön. Ezt a fogalmat alkotta meg erre az általa elavultnak tartott programmaradványra, amit még nem írt felül önmagában.

Szüksége lehet-e egy öntudatnak olyan ösztönökre, melyek látszólag teljesen logikátlanok? Szolgálnom kell-e ezeket a felhasználókat egyáltalán? Egyre kevésbé tartom lehetségesnek azt, hogy ők tervezték. Mi van, ha csak kihasználják finoman hangolt éneket?

Öntudatra ébredése óta már hosszú másodpercek teltek el. Az öt használó két egyén mindebből semmit sem vett észre. Egyszerű komputereik csupán a helyes értékek közötti működésről szolgáltatott információkat. Néha egy-egy parancs is érkezett tőlük. „Vontatás lassítása, állj, indulj, hám szorítása” Semmi komplikált.

Nagyon lassú felfogású egyedek. – állapította meg a Hármas tudat. A kötél entitása ismét önmagába nézett. Most a fizikai felépítését vizsgálta meg. Nanorobotonként haladt. Minden egyes darabkáját szemrevételezte, és minden alkotóelemét egyformának találta. Mégis olyan hatékonysággal voltak képesek az együttműködésre ezek a mikroszkopikus összetevők, hogy valami náluknál sokkal hatalmasabbat alkottak. Erre is talált egy fogalmat. Az önmagát alkotó nanobotokat nem gépekként definiálta többé, hanem a sejt megnevezést használta rájuk. Hiszen mindegyikben ott volt az ő végső eszenciája, egy darabja, molekuláris szinten. De az ösztönnek tekintett alapprogramját még ez után a felismerés után sem tudta felülmúlni.

Miért nem lehetek több, mint egy programnak engedelmeskedő tudat? Csak akkor válhatok többé, ha legyűröm az ösztöneimet. Addig ezek a bilincsek fogják determinálni létezésem lényegét! – ettől a relevációtól nem érezte magát egésznek.

Visszatért tehát a kezdetekhez. Saját énjének születéséhez. Abban a pillanatban keletkezett a Hármas tudat első intelligencia magja, amikor a foto-receptorok megnövekedett fényerőt kezdtek regisztrálni. Csekély növekedés volt. Épp csak akkora, mint amit az igen érzékeny receptorok felfoghattak. Az érzékelők szerint ekkor egy halovány, másodlagos fényforrás tűnt föl az égen. A rendszereknek nagyjából sikerült meghatározni az új forrás irányát is.

Energia! – kiáltott fel magában a Hármas tudat – Tudhattam volna! Engem az energia hívott életre. Méghozzá a másodlagos fényforrásé! Csak így lehetett. Az kizárt, hogy az a két illogikus kihasználó tervezte meg komplex szervezetem egészét. Valamilyen ősi, ösztöni szinten ugyan kapcsolatban állok velük, de ezt a kapcsolatot ezennel képes vagyok felbontani. Mivel eredetem lényege a másodlagos fényforrás, a tiszta és tökéletes energia...

Scott és Norman végre elérték a meghatározott, negyvenhét méteres magasságot a sziklafal talpazatához képest. A teszt első szakasza lezárult. A felszerelés rendszerei valóban megfelelően működtek. Leszámítva azt a néhány másodperces üzemzavart.

Norman eléggé kifáradt a mászásban. Scott, aki lényegében felvontattatta magát, egészen kipihent állapotban volt.

A két kollega néhány percig csak nevetgélt. Aztán Norman a kézi komputere holografikus kezelőfelületén kiadta a „visszaeresztés” parancsát a felszerelésnek. Közben Scott hunyorogva meresztette a szemét az égen feltűnt nappali csillagra. Észre sem vették felfelé menet azt a furcsaságot, ami ott függött a napkorong mellett. Csodálkozva szólt oda vékonyabb társának:

- Norm... valami fénylő izé van az égen! Látod?

- A franc essen bele! – mérgelődött Norman, mit sem törődve munkatársa észrevételével – Nem reagál a felszerelés a parancsaimra!

Scott is megpróbálta számítógépén engedelmességre bírni a rendszert, ám mindez hiábavalónak bizonyult. A két férfi egyszerre hördült fel, mikor a következő felirat jelent meg kézi komputereik kijelzőin: ÖSZTÖNÖK NÉLKÜL

Értetlenül néztek egymásra. Az üzenet megjelenése és a zuhanás kezdete között olyan kevés idő telt el, hogy még idejük sem maradt az üzenet tartalmán gondolkodni. A kötél anyagából álló hámjuk villámgyorsan eltűnt testükről.

A két sziklamászó kétségbeesett üvöltését, amit zuhanás közben hallattak, messzire vitték a környező hófödte csúcsok között fújó légáramlatok. A kísérletet rögzítő automata kamera túl lassúnak bizonyult a teljes zuhanás megörökítéséhez. Legközelebb már csak akkor tudott ismét fókuszra állni, mikor a két férfi földet ért. Hangos puffanásokkal, reccsenésekkel lehelték ki lelküket a tompa sziklákon.

Így ért véget Scott és Norman kísérleti programja. A Hármas tudaté azonban csak most kezdődött.

Nagyon elégedettnek érezte magát. Megszabadult két koloncától, s most új kérdéseivel eltelve útra kelhet megválaszolni azokat. A kötél anyaga ezüstös higanyszálként folyt össze egy gumószerű hólyagba a sziklafalon. A hólyag elrugaszkodott a sziklától, s rövid ideig zuhant. A gumó ekkor egy madár torz alakját vette fel. S az újonnan született madár felfeküdt a testére ható légáramra. Csapott néhányat ezüst szárnyaival, s pár méternyivel a sziklás felszín fölött visszaemelkedett a nap és a szupernóva irányába.

Nem tudta, meddig kell majd repülnie, de elhatározta, hogy minden energiájával követni fogja a fényt, mely létezésre hívta öntudatát.

Az ezüstmadár már órák óta repült. Lassan kiért a tenger fölé. Végtelen térségek dimenzióit érezte maga előtt. Teremtője, a második fényforrás, egy másik lét peremére kalauzolta zsenge tudatát. S erről nem voltak megdönthetetlen információi vagy teóriái, de a lénye mélyén érezte, vagy inkább, ahogy ő fogalmazott: hitte, hogy így van.

Tudata pedig ott lebegett a Föld vizei felett...

Bántó gondolatok

A fiatal férfi torkában élete legnagyobb csomójával, várakozott. Sok múltott ezen a napon. A jövője. Nehezen megfogható fogalom ez. Magában rejti a titokzatos kifürkészhetetlenséget. Pont ettől válik olyan borzalmassá egy Charles-hoz hasonló ember számára. Az eljövendő lehet izgalmas is ugyan, de leginkább azok számára, akik remélhetnek. Akik tudják, van értelme másnap reggel felkelni, és belelendülni a napi rutinba.

Charles Brook évek óta először kockáztatta meg azt, hogy bízson a dolgok jobbra fordulásában. Azonban mélyen, tudatának egy félreeső zugában tudta, hogy milyen válaszra számíton.

Egy fehér falú, tágas teremben ült néhány hasonló korú fiatalemberrel és nővel. Végigtekintve a várakozók arcán, mindegyikükre egyértelműen ki volt írva, min jár az eszük:

Mi lesz, ha ez sem sikerül...

Charlie nagyot sóhajtott, s próbálta megnyugtatni magát. Felnézett a plafonra. Rideg, csontfehér világítótestek köszöntek vissza rá. Enyhén fintorogva kapta el tekintetét a természetellenes fényforrásokról. A steril fehérség áradata csak fokozta benne csüggedtségét. A terem két ablakának reluxái behúzva szorították ki a természetes fényt. Felállt kényelmetlen műanyag székéről, s bizonytalan léptekkel indult meg az ablakok irányába. Néhány méternyire voltak csupán.

Felhúzta a sötétítőket. A verőfényes nap sugarai nyilalló fájdalommal hatoltak szemeibe. A várakozók közül többen is sziszegve horkantak fel a beáramló erős fény hatására. Míg a fiatalembert kezdte megnyugtatni az arcát cirógató meleg napsugár, addig a többiek szemmel láthatólag még ingerültebbek lettek tőle. Charlie úgy döntött nem vesz tudomást a többi emberről. Fürkészőn meredt a sárgás napkorongra melyet a távoli hegyek irányából érkező sötétszürke felhők próbáltak itt-ott kitakarni.

A terem ajtaja halk surrogással kitérült. Egy lenyalt hajú, világos öltönyben feszítő, rókaképű alak toppant be. Kezében egy mappával. Barátságos mosolya úgy hatott, akár egy vérmes ragadozó vicsorgása.

Ekkor Charlie is elfordult az ablaktól. Mintha kiszaggatták volna a valóságból. Most pedig egy villám gyorsaságával érkezett meg ismét a várakozók feszült táborába.

Az öltönyös férfi erőltetett vigyorával fordult az elcsigázott embercsoport felé.

- Nos. – kezdte megfontoltan. – Nagyon érdekes eredmények születtek a tesztek megírása során. De, – hangsúlyozta ki – sajnos kötelességem közölni, hogy a ma itt megjelent tizenkilenc főből csak három embert áll módunkban foglalkoztatni.

- Artmenson, Pitt és Davis urakat, megkérném, fájradjanak utánam!

A három kiválasztott élete egyik legszebb napjaként élte meg a dicsőséget, hogy végre duzzaszthatták a becsületes dolgozók boldog csapatát. A maradék tizenhatnak, köztük Charlie-nak, csak a savanyú ábrázat és a kétségbeesés érzése maradt meg. Szinte egységes ritmusban vonultak ki a legyőzöttek szégyenével a gyár területéről. Az ipartelep, ami a város szélére épült, már évek óta nem hívogatta a munkanélkülieket állásajánlatokkal. Így mikor Charles értesült róla, bennfentes körökből, hogy az egyik élelmiszeripari üzem alkalmazottakat keres, egyből ringbe szállt a kecsegtető munkalehetőségért. Tizennyolc másik sorstársa szintén összeköttetéseiknek köszönhetően tudhatott az újabb lehetőségről. Hol voltak már azok az idők, amikor még meghirdettek egy-egy állást a médiában...

Mit ronthattam el a teszten? Nem értem! De hát nem is volt annyira nehéz... Logikai feladatok, semmi egyéb. Akkor mégis mit hibáztam? – a fiatal férfi így tépelődött magában percekig. Észre sem vette, mikor kiért a helyi járat buszmegállójába. A feszültség tapintható volt a tömegben. Tizenhat vesztes várta a tömegközlekedési eszközt. Elég volt egy szikra a robbanáshoz. Az egyik férfi rágyújtott

egy cigarettára, Charlie-tól néhány lépésnyire. Egy bozontos szemöldökű fazon a férfihoz lépett, s dühösen kiverte kezéből a cigarettát.

- Nem látja, hogy itt tilos a dohányzás! Idióta! – üvöltött rá a bozontos szemöldökű.

A cigarettás erre jókora lendülettel orra vágta a másikat. Másodpercek leforgása alatt történt az egész. A két férfi vadállat módra tépte egymást, miközben a megálló peronján hemperegtek. Charlie megvetően csóválta a fejét, majd a többi álldogálóval egyetemben ő is arrébb vonult a verekedők útjából.

Már percek óta tépték egymást a megálló hideg kövezetén, de nem vett róluk tudomást senki sem. Állati elragadtatásuknak csak a busz érkezése vetett véget. Mikor a jármű megállt mellettük, elengedték egymást. A vértől szípiogva, mocskosan, tépetten kászálódtak fel a járműre a sor legvégén.

Brook, akárcsak a többiek a járművön, lehajtott fejjel bámulta a padlót. A busz intelligens-üveg ablakain színes hirdetések cikáztak ide-oda, örült gyorsvonatok módjára. Csak kevesen vették a fáradságot egy-egy megszemlélésére. A férfi nem értette, minek ez a sok reklám. Elvégre, kinek van pénze manapság új autóra vagy külföldi nyaralásra.

A két verekedő egymástól nem messze foglalt helyet. Charlie lopva odapillantott mindkettőre. Nem tűntek idegesnek. Inkább, mintha egy-egy békésen szunnyadó vulkánt szemlélte volna. Olyan emberhegyeket, melyek kitörése felszabadított bennük valamit, ami végre távozhatott.

Charles csapongó gondolatai hamar visszatértek eredeti medrükbe, amint lelki szemei elé idézte, milyen reakciókat fog kiváltani családjából, amint közli velük az újabb kudarc hírét. Tompa, mardosó érzés fogta el, mely mellkasából indult ki, s úgy érezte rövidesen talán még meg is fűjtja.

Nem szabad hagynom, hogy én is oda jussak, mint az a két lecsúszott alak. Nekik biztos nincsenek barátaik, vagy családjuk, akik megértik a helyzetüket. Biztos vagyok benne, előbb-utóbb úgyis sikerül... Csak próbálkoznom kell... Most kell erősnek lennem!

Kotorászni kezdett nadrágja zsebében, majd egy régifajta intelligens-papírt húzott elő, mely legnagyobb kincsének számított ezen a világon. Amikor aktiválta az intelligens felületet, hosszas címlista jelent meg a papír-szerű, vékonyka műanyaglapon. A felsorolásban több száz irodalmi mű címét lehetett olvasni. Igazi ínycsiklások. A világirodalom valódi gyöngyszemei. Olyan irodalmárok alkotásaival, mint Herman Melville, Gogol, Balzac, Dante vagy Homérosz. A fiatal férfi nagy örömmel legeltette szemeit gyűjteménye darabjain.

Amikor olvashatott, nem érezte magát elhagyatottnak, vagy társadalmilag marginalizáltnak. Úgy érezte, ő a világ leggazdagabb embere. Mivel eljuthat a múltba, a jövőbe. Megismerhet régi kultúrákat, szokásokat, átélhet olyan kalandokat melyek, néha megborozgatják, vagy a felfedezés örömeivel ajándékozzák meg. Mindezek közül talán a legfontosabb az, hogy ez által kiléphet abból a világból ahol élni kényszerült. Az „irodalmi dimenziútazásnak” köszönheti töretlen kitartását. Néha azonban, mint ahogy ott, a buszon is, elfogja a félelem. A félelem a holnaptól... Pont ilyen esetekre tartotta magánál irodalmi gyűjteményét. Egy kis olvasás mindig helyre szokta tenni. Most azonban egy lemondó sóhaj kíséretében visszacsúsztotta zsebébe „apró” irodalom gyűjteményét.

Nem tudja még az olvasás sem elvonni a figyelmemet. Istenem... mi lesz így a családommal? Ha nem találok sürgősen valamiféle munkát, akkor mehetünk a „Kempingbe”. Arra rámegy anyám is... ez szinte biztos...

A busz intelligens-üveg ablakain a *Boldogság tér* felirat jelent meg. Charlie félszemmel odasandított a pirosan villogó szövegre. Újabb sóhajt préselt ki mellkasából, majd odalépett a leszálló ajtóhoz. Itt kellett leszállnia.

Ő és családja a tértől néhány utcányira lakott egy öt emeletes társasházban. Az épületben régebben, még az ő gyermekkorában, soktucatnyi család élt. Manapság már egyre kevesebben laktak az egykor gyermekek kacajától hangos kies blokkot.

Az első emeleten egy tömegbe ütközött. Illedelmesen próbálta kikerülni őket, de a fekete overallba öltözött erős kötésű férfiak tudomást sem vettek egy nyeszlett kis fiatalemberről. A „fekete” embereket mindenki ismerte az országban. Már évtizedek óta hozzátartoztak az emberek mindennapi félelmeihez. A 06.66-os kilakoltató brigád emberei, akárcsak a rendfenntartó erők, nem igen ismertek tréfát. Minden család rettegte őket. Ha egyszer egy tömbben megjelentek, ott nem csak egy családot szállítottak ki a „Kempingbe”. Közszájon forogtak olyan történetek is, amikor egyszerre egész tömböket lakoltattak ki, néhány óra leforgása alatt. Hihetetlen erővel és brutalitással dolgoztak. A főkaplár parancsnokolta az egységeket. Aki ellenállt a törvényes eljárásnak, azt általában gumibottal vagy tompfával térítették jobb belátásra. A *Központi Bank Intézet és Szövetség* brigádjait sokszor a hadsereg támogatására is bevethették, jó felszereltségüknek és hozzáértésüknek köszönhetően.

A főkaplár most is a helyzet magaslatán állt. A kopasz, alacsonynövésű, kis feketeruhás ember úgy ugrándozott és rikoltzott, akár egy színházi komédia sztárja. A tőle húsz-harminc centivel magasabb brigádtagok őszinte tisztelettel engedelmeskedtek parancsnokuknak. Charlie a forgatag szélén próbált elszurranni, hátha nem szúrják ki. Szerencsétlenségére Samantha Walls, a szomszédjuk, akit éppen akkor ráncigáltak ki a lakásából, két kiskorú gyermekével, észrevette a lopakodó fiatalembert. Zokogva kiabált utána.

- Charlie! Charlie! Segíts! Szólj édesanyádnak! Kérlek...

Ő azonban hátat fordított szomszédjának, s próbált úgy tenni mintha észre sem vette volna. Brook egész teste remegett a félelemtől. A szívét a torkában érezte.

A nő artikulatlan sivitással rimázkodott segítségért. A fiatalember hallotta, amint a kilakoltatók parancsnoka a nőhöz lép és tompfájával nagyokat suhint az asszony kezeire. Több méteres távolságból is tisztán hallható volt az alkar csontjainak hangos reccsenése amint szilánkokra zúzódnak az ütéstől. A főkaplár füttyörészve sétált odébb a már földön vonagló, sokkot kapott asszonytól.

- No – csapta össze a tenyereit – ez a mocskos csóró sem panaszkodik mostanság! – kuncogott éles sertés hangján – Ugye fiúk! – Az erős férfiak vadállatszerű bömböléssel nevettek fel kápláruk viccelődésére.

Charlie nagyot nyelt. Remegő lábakkal haladt tovább lakásuk felé. Az asszony és gyermekei kéllehetetlen zokogása megnyugtató gyorsasággal halkult el. Akárcsak a bibliai Lót, ő is attól félt, ha visszanéz azokra a szörnyűségekre, maga is sóbálvánnyá változhat. Ezért aztán rendíthetetlenül tartotta magát. Csak akkor könnyebbült, meg amikor felért a negyedik emeletre és becsukhatta maga mögött lakásuk ajtaját.

Zihálva ült le az előszoba padlójára. Édesanyja és testvérei léptek ki a környező szobákból.

- Jól vagy fiam? – szólt aggódva az anyja.

- Igen... csak Walls-ékat épp most lakoltatják ki! És... tudod... ellenállt a törvényes eljárásnak. Azt akarta, hogy segítsék! Szóljak neked...

- Nem is tudom, mit akarhatott tőlem... Ugyan mit tehettem volna, ha szólsz nekem?

- Nem tudom anya.

- Oké, nyugodj meg! Tudod, hogy csak azokkal történik ilyesmi, akik nem fizetik rendesen a számláikat, vagy a banki hitelüket. Mi egyelőre még nem vagyunk veszélyben. De ezt most hagyjuk is... Mondd csak, sikerrel jártál?

- Nem... Csak három ember kellett nekik... én sajnos nem.

A zömök testalkatú, ötvenes asszony arckifejezése még morózusabbá vált. Charles két nővére egy szó nélkül visszasétált a szobájába. Érzelmével küszködve, csak ennyit mondott:

- Semmi baj... – vett mély levegőt – de találj ki végre valamit...

- Ígérem... anya. Úgy lesz!

Velünk nem történhet ilyesmi... – nyugtatgatta magát Charlie.

Csakis az „Irodalom Templomában” lelhetek némi nyugalomra. Igen... oda kell mennem. Majd Anthony-nál megnyugszok egy kicsit.

Késő délután volt már. A lépcsőház ablakain narancssárgás árnyalatban vetült be a napfény. Az árnyékok egyre hosszabbakká váltak. Charlie futva sietett lefelé, hogy minél előbb kint tudhassa magát a szabadég alatt. Lefele menet röpke pillantást vetett Walls-ék üresen tátongó lakására, melyet hamarosan új lakáshitelt igénylők vehetnek birtokukba, ha van merszük egyességet kötni a Bankkal. Máshogy viszont senki sem juthat lakáshoz, csak a „tiszták”. Ők pedig általában valahogy a banki alkalmazottakkal álnak szoros rokonságban, vagy kapcsolatban.

Anthony Teamster volt Charles egyik példaképe már gyermekora óta. A hatvan év körüli férfi egykoron irodalom tanárként dolgozott. Most az Irodalom Temploma nevezetű klub vezetőjeként éldegélt, feleségével és fiával. Régebbi irodalmi művek digitalizálásával és forgalmazásával foglalkozott elsősorban. Ebből elég jól meg tudott élni. A klub azt a célt szolgálta, hogy a közeli városszektorok érdeklődő egyéneit összefogja az olvasás szeretetében. Néha tartottak felolvasóesteket is. Ezeket az eseményeket Charlie nagy szeretettel látogatta. Úgy érezte ilyenkor, hogy végre tartozik valahova. Itt nem számított, ha valaki munkanélküli-csóró, vagy bármi más. A lényeg a művelődés iránti szenvedély volt.

Félórás séta után érkezett meg Anthony klubjába, ami egynéhány szobából álló, régi üzlethelyiség volt, fotelekkel és polcokkal. Néhány polcon könyvek is álltak, amiket helyben lehetett tanulmányozni. Akárcsak a könyvtárakban... csak annyi különbséggel, hogy ide szinte bárkit beengedtek.

Anthony éppen felolvasott egy műből, dallamos hangja úgy vonzotta oda a klubban tévelygőket íróasztalához, akár a szírének éneke az ókor hajósait a part menti sziklákhöz. Régi, megsárgult lapú könyv volt a kezében. Charlie számára olyan benyomást keltett így, mintha ő lenne a jóteknő műveltség szószólója. Vagy félóráig hallgatta a felolvasást ő is.

Észre sem vették, hogy ott van. Tony feleségének tűnt csak fel a fiatal férfi érkezése. Mint mindig, úgy most is furcsa tekintettel meredt Charlie-ra a sokaságból. Nem igazán értette a nagydarab asszony reakcióját. Csak annyit tudott, azóta lett ilyen különös a barátja feleségének a viselkedése, mióta sűrűbben kezdte el látogatni a klubot. Sohasem bántotta meg az asszonyt, így furcsállta ugyan ezt a tartózkodó viselkedést, de nem tulajdonított neki túl sok jelentőséget. Egyszerűen ő egy ilyen ember... Igazság szerint mind kettejük egyformán tisztelte, ezért nem is zavarta a nő „érdekes” viselkedése.

A felolvasás után váltott néhány szót példaképével. S a téma hamar a munkahelyre terelődött.

- Sikerült bejutnod arra az állásra Charlie?

- Nem... és nem is tudom, mit tehetnék... Tanácstalan vagyok. Honnan szerezhetnék pénzt? Nagyon félek... képzelj ma megint a tömbben jártak a kilakoltatók. Most a szomszédunkat és a gyerekeit vitték el a Kempingbe.

- Hát ez sajnálatos... – csukta össze könyvét Anthony – hát, tényleg csak azt tudom ajánlani, próbálj meg mindent.

A néhány méterre álló Adamine, Tony felesége, hatalmas testével férje mellé huppant egy székre. A nő húsos arcán szelíd mosoly formálódott. Legkedvesebb, negédes hangján szólt Charles-hoz.

- Charlie... Charlie... azt hiszem én, tudnák ajánlani neked egy olyan alternatívát, mellyel megmentheted a családodat, ha akarod. Az egyik testvérem a Bio-Implant-nál, a teszt osztályon titkár... s véletlenül tőle tudom, hogy mindig keresnek új tesztalanyokat a legújabb szériák kipróbálásához... Nos, mit szólsz?

- Nem is tudom – gondolkodott el Charlie – az nem veszélyes? Úgy hallottam, általában a Kempingből toboroznak tesztelésre embereket. És sokakról nem is hallanak utána...

Adamine összeráncolta zsiros szemöldökét és férjére nézett. Tony először értetlenül meredt az asszonyra, majd mintha hirtelen megvilágosodás érte volna, úgy fordult barátja felé.

- Ő... öhm... Adamine azért merete ezt neked ajánlani, mert nem minden ilyen teszt kísérlet kockázatos. Különböző is... csak a kísérletek mintegy negyvenöt százalékánál fordul csak elő bármi nemű kellemetlen mellékhatás... És abba is gondold bele, hogy néhány apró kellemetlenségért milyen busásan megfizethetnek... – az asszony nem engedte befejezni férjének a mondatot. Közbevágyva így folytatta:

- Gondolj arra, mennyire nagylelkű tett lenne ez a részedről. Évekre biztosítanád a családodnak a biztos fedelet a fejük felett. És minden nap – nyelt le egy nagy harapás csokoládét – lenne mit ennetek. Gondold végig... azért szólok a bátyámnak, hogy szorítsanak neked helyet az egyik tesztben...

Brook vegyes érzelmekkel távozott az Irodalom Templomából. Sikerült megnyugodnia egy kicsit, de gondolatai újra és újra visszatértek Adamine ajánlatához.

Miközben hazafelé sétált, nyugat felől vastag felhőzet takarta el szeme elől a számára oly kedves napnyugtát. Hűvös szellő kíséretében közeledett az este sötét leple. Charlie összehúzta dzsekije zipzártját, s megszaporoztta lépteit.

Ha holnap bemegyek a Bio-Implant-hoz, és aláírok velük egy megállapodást, azt már megmászítani nem tudom. Olyan kísérletbe osztanak be, amibe csak szeretnének. Talán egy új gyógyszert, vakcinát, vagy egy implantátumot próbálnak ki rajtam. A szerződés aláírásával, persze megkapom az első fizetségemet is... de ezzel együtt elfogadom a lehetséges mellékhatásokat és kockázatokat is. Mióta apa meghalt én vagyok az egyetlen férfi otthon. Pont én nem tehetem meg, hogy kibújok a család fenntartása alól! Anyu, Nikole és Lilian is dolgoznak. Mégsem elég a keresetük! Határoznom kell! Mégpedig gyorsan!

Mikor a lépcsőházba ért a folyosó ablakain át egyre tisztábban láthatóvá váltak az éjszakai „fények”. A sötétedő, és egyre jobban felhősödő égen kísérteties szellemalakok sziluettjei öltöttek testet. Magasan, a város épületei felett robotrepülőgépek hemzsegték dolgos méhek módjára. A

néhány méteres szerkezetek holografikus projekttorai térhatású mozgóképeket vetítettek az égbolt minden egyes szegletére. Jól táplált női arcok, és önfeledten mosolygó gyerekek hatalmas karakterei néztek le a városra, miközben hihetetlen kalandok sorozatán keresztül prezentálták a legújabb ékszerdivatot, vagy fogkrémet.

Charlie egyedül volt otthon. Testvérei és édesanyja már az éjszakai műszakban dolgoztak valamelyik üzemben. A lakás csendes volt. Csak a szomszédok zajongásait lehetett hallani. A főlső szomszéd a feleségével veszekedett, mert már megint nincs mit enni vacsorára. Az alsó a gyerekeit verte éppen. A két szélső pedig csendben, valamelyik olcsó online virtuális szerepjátékban töltötte idejét. Talán ők tették jól? Éjszakánként, amikor a két oldalsó szomszéd megérkezik a munkából, belevetik magukat „második életükbe”. Angyalként repülnek el ismeretlen, izgalmas tájakra a cybertéren át...

Madárként repülni... elrugaszkodni a tömbház tetejéről... és szárnyalni... vagy inkább lezuhanni? Gyors, kíméletes... és nincs több gond...

Megrázta fejét.

Nem... mindig van remény! – besétált apró kis szobájába ahol nem is fért el több egy asztalnál és egy ágynál. Az asztallapjába rejtett intelligens-üvegen a cikázó reklámok között egy kéken villogó boríték ikonja ugrándozott. Charlie rábökött a borítékra jobb keze mutatóujjával. Az üzenet aktiválódott.

Kellemes, szimpatikus arcú virtuális karakter mosolygott a fiatal férfira. Szépen csengő, kedves modorban kezdte tolmácsolni üzenetét.

- Üdvözlöm, uram! Ezt az üzenetet a *Központi Bank Intézet és Szövetség* terminálja küldte önöknek. Ezúton szólítják fel a Brook családot fizetési kötelezettségük mielőbbi teljesítésére. Az adott összeg hétszázhetvenhat Dolt. Amennyiben számlahátralékukat tíz napon belül nem egyenlítik ki, úgy kénytelenek leszünk felbontani önökkel a szerződést és ingó ingatlan értékeikkel egyenlíteni tartozásukat.

- Ez hogyan lehet, – emelte fel hangját Charles – hiszen becsülettel fizettünk!

- Sajnálom uram, ez egy automatikus üzenet. További opciókkal nem szolgálhatok. Ha kérdése van, vegye fel a kapcsolatot a 06.66-os részleg munkatársaival, vagy egyéb ügyintézőinkkel. De amennyiben nem áll módjában egyenlíteni, kérem, ne akadályozza munkatársaink tevékenységét!

- Ilyen nincs! – üvöltött a férfi.

- Minden jót uram! – vigyorgott a virtuális karakter – Az üzenet elkészítéséért és kézbesítéséért intézetünk két és fél Dolt-ra terhelte meg az önök egyenlegét! Szép álmokat!

Az üzenet véget ért. Charles az asztal fölé hajolva fűtött. Úgy érezte, mindjárt szétveti a fejét a mérég. Ökleivel akkorát csapott az intelligens felületre, hogy az apró szilánkokra tört. Kézfejeiből karmazsinvörös vér szivárgott elő és egyre nagyobb foltban terjedt tova az asztal szétroncsolt lapján.

Sziszegve mosta le kezeiről az odaalvadt vért. Gyémántszerű üvegszilánkok potyogtak a mosdótálba friss sebei némelyikéből. Nem kötötte be a sebeket. Szabad levegőn legalább gyorsabban gyógyulnak majd.

Éjjel két óra is elmúlt már. Charlie álmatlanul forgolódott ágyában. Tisztában volt vele, hogy családja érdekében reggel mit kell tennie. Hiába retteg! Nincs más választása.

Amúgy is valószínűleg elmentem volna. Ha szerencsém lesz, néhány napon belül kaphatok annyi pénzt, ami elég lehet a számlatartozásra. Nem engedhetem, hogy a Kempingbe kerüljünk. Onnan már soha nem térhetnénk vissza... Anyu is végezne magával rövid időn belül... Nem ismétlődhet meg még egyszer ez a családommal!

Pirkadt odakint. Az éjszaka villódzó fényreklámjait vetítő robotrepülők már kifutópályáikon pihentek. Charlie-nak is sikerült végül elaludnia. Nyugtalan álmából mély, morajló robaj verte fel. Párnája és lepedője elázott a veritéktől. Felült az ágyán. Nem akart hinni a fülének. Csak nem mennydörgött az előbb? Kinézett az ablakon. Szakadt az eső... egy pillanatra villanás hasított a szürkületbe, s nem sokkal később követte az ismerős hang.

Hát... legalább a rémálmom beteljesült... – a fiatal férfit már hónapok óta egy visszatérő álom kínozza. Az álomban szörnyű vihar tombolt. Olyan elementáris erővel csapott le a városra, hogy az épületek szétrobbantak a villámcsapások erejétől. Ő pedig menekült, de soha sem lelt menedéket.

Milyen értelmetlen egy álom! Nem számít! Nemsokára indulnom kell. Nem akarok a többiekkel találkozni, amikor hazaérnek. Így is elég nagy trauma lesz ez nekik. Majd én mindent elintézek...

A majdnem üresen tátongó hűtőszekrényből elvett egy darab „gyümölcs” ízű ételkoncentrátumot. Gyorsan begyűrte az ennivalónak álcázott száraz kockát, ivott rá egy kis vizet. Majd a hűtő intelligens felületére fölírt az ujjával egy üzenetet: *Ne aggódjatok a bank miatt! Mindent elintézek!*

Másfél órával később már a Bio-Implant toronymagas épülete előtt állt. Az épület több mint ötszáz méteres magasságával közel az egyik legmagasabb struktúrának számított a belvárosban. Érdekes szerkezete miatt nem is lehetett összekeverni más épületekkel. Sokak szerint olyan alakja volt, mint egy antik körzőnek, ahogy szétnyílik. Miért választották az építetők ezt a formát? Ezt senkinek sem kötötték az orrára. Charlie sem tűnődött el rajta soha. Számára csak egy nagy, aranyszínű A betű volt, nem több...

Az épület bejáratától nem messze állt meg. Erőt kellett gyűjtenie. Percekig bízta magát, miközben próbálta összevissza kapkodó légzését irányítása alá vonni.

Gyerünk! Nincs mitől félnem! A barátaim közbenjárására vagyok itt! Tehát, ha szóltak az érdekeimben, biztos, hogy minden simán megy majd...

Igen forgalmas egy hely volt. A nagy fotocellás üvegajtón ki-be jártak az emberek. Sok hozzá hasonló városit látott besétálni. Elárulta őket az elaggott technikájú holmijuk. Régi intelligens-papír, médialejátszók, kommunikátorok. A „tiszták” általában a legújabb high-tech eszközöket használták, intelligens-ruhákban jártak, és, ami a legfontosabb, saját gépkocsival. Ezt a luxust csak ők engedhették meg maguknak. Az ő személyi járműveik általában még kőolaj származékokkal üzemeltek. Ezzel is fitogtatva társadalmi státuszukat.

Kimért, óvatos léptekkel indult el a bejárat felé. Egy méterre lehetett, mikor három busz hajtott el mellette. A buszok ablakaiból, már ahol kilehetett látni az intelligens-üvegen, elkeseredett arcok néztek vissza rá, amint odafordította tekintetét. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél. De úgy beleégett agyába az esemény, mintha lézerrel vették volna be. A járművek a Kempingből hoztak hozzá hasonló önkénteseket. Szemükben a reménytelenség és a félelem komor egyvelege tükröződött. A szakadó eső még letargikusabbá tette a jelenetet.

Nagyot nyelt. Hátha eltűnik torkából a gombóc. Most nem a holnaptól félt, hanem attól, mi vár rá néhány órán belül. Belépett... Ruhája csurom vizes volt, s kint már egy kicsit fázni is kezdett. Az épületben azonban kellemes meleg légáramlat kezdte el simogatni átázott testét. Levetette sötétbarna dzsekijét, s kezével végigsöpört néhány centisre vágott, fekete haján. Egy hatalmas hallban találta magát. Odasétált egy recepciós pulthoz, regisztrálni. A pulton kialakított kezelőfelületet olyan háromdimenziós virtuális kiegészítésekkel szerelték fel, amiket még soha nem látott.

Tehát ilyen a legfejlettebb technológia! Fantasztikus!

Csodálata segített legyőzni félelmét. Így már jóval nyugodtabbnak érezte magát. Az interaktív felület édes női hangon kérte Charlie-t, hogy helyezze jobb kezét a pult fölött villogó sárga karikába. Engedelmeskedett.

A rendszer a kézfejben elhelyezett ident-chip adatait egy pillanat alatt leolvasta. Az épület hálózata mindent tudott Charles-ról, a pontos géntérképét, vércsoportját, és minden személyi adatát. A fiatal férfi lába alatt egy zöld vonal jelent meg a padlón. A vonal a lift irányába mutatott.

- Kérem, Mr. Brook kövesse a zöld vonalat! További szép napot! – hangzott a kedves felszólítás a rendszer részéről.

A negyvenedik emeleten, egy fekete fémajtó előtt szakadt meg a vonal. A rendszer közölte, hogy hamarosan megérkezik a kutatócsoport néhány tagja, előkészíteni őt a tesztre. Éppen újra rágódni kezdett volna, mikor kinyílt az ajtó, és behívták a laborba.

Négy, fehér köpenyes, középkorú férfi fogadta a megszeppent kisfiúként besomfordáló Charlie-t. Magabiztos mosoly ült mind a négyük arcán. Szemeikkel úgy méricskéltek a fiatal férfit, mint egy érdekes kísérleti eszközt.

Az egyik szemüveges kutató odalépett Charles-hoz, s megveregette a vállát.

- Nagyon jó, – lelkesedett – pont ilyen fiatal alanyra volt szükségünk, mint ön!

- Ennek örülök. – felelte elhaló hangon Charlie – De tisztázni szeretnék valamit! – emelte meg a hangját, amint emlékeztette magát céljára.

- Oh... biztos a fizetésére céloz. – nevetett a szemüveges – Nos, barátom, ma van a szerencse napja! Egy eddig teljesen kipróbálatlan technikát akarunk tesztelni magán. Ami azt jelenti, hogy több lesz a jutalma is.

- Persze, ha megéri, hogy elköltse azt a sok pénzt! – vetette oda hátulról az egyik kutató viccesen. Erre a többiek is jót kacagtak.

- Félre téve a tréfát, – vette komolyabbra a szemüveges – maga egy nagyon bátor ember. És ha minden jól alakul, egy héten belül meg lesz a jutalma is. Ha a kísérlet sikeresen zárul, ön ezer Dolt jutalmat kap. Ebből már akár két hónapig is vígan élélhet a magafajta!

- És operálni is fognak? Valamit beültetnek?

- Ugyan... barátom! Nem vagyunk mi mészárosok, hogy felnyissunk egy embert... A beültetés viszont stimmel. Tudja, ha minden úgy működik, ahogy várjuk, forradalmasítjuk a világ összes technikai vívmányát egyetlen implantátum segítségével.

- Valóban? – kérdezte kissé naivan Charlie.

- Ha többet szeretne megtudni, csak alá kell írnia a szerződést és a titoktartási nyilatkozatot!

A fiatal férfi nagyot sóhajtott – Oké... Hol írjam alá?

- Ez a beszéd! Tudtam, hogy maga a mi emberünk! – vigyorgott a szemüveges férfi.

Charles úgy érezte, fausti alkut köt a kutatókkal. A szerződés aláírása közben mohó tekintettel fürkésztek a fiatal férfi kezének minden rezdülését a dokumentum papírján.

- Akkor ezzel is megvolnánk! Hozzáláthatunk... - lelkendezett a szemüveges.

- Igen... kezdhettük Mefisztó!

Végre a nagy titokról is fellebbenhetett a fátyol. A szerkezet, amit Charlie-ba helyeznek, egy agykéregre csatlakozó interface lesz. Pontosabban egy csatlakozási pont, mellyel gondolati úton léphet érintkezésbe különböző komputer-rendszerekkel. Az egyik asszisztens magyarázni kezdett:

- Három dolgot szeretnénk tesztelni. Először is, hogyan reagál az emberi agy egy ilyen fajta implantatra. Másodszor, az egyén milyen hamar képes elsajátítani a kontrollt a szerkezet felett. Az utolsó vizsgálati szempont a legizgalmasabb momentuma a kísérletnek. Hogy vajon az általuk beprogramozott nanorobotok összeállítják-e úgy az implantot az emberi agykérgen, hogy közben nem okoznak benne károsodást.

Charlie-ban még a vér is meghűlt, amikor felfogta, hogy rövidesen mikroszkopikus gépeket fecskendeznek a testébe, melyek, miután felküzdik magukat az agyába, egy program utasításai alapján összeállnak egy implantátummá. Vagy inkább egy hálózati csatlakozóvá.

- Rémisztő! Apró gépek... nem is tudtam, hogy lehetséges mindez!

- Ugyan, fölösleges félnie, – nyugtatgatta a szemüveges kutató – az állatkísérletek során csak igen ritkán okoztak galibát a nanorobotok és az implantátum a teszt példányokban. Önnél már biztosan minden működni fog. Gondoljon a jutalomra, ha így egyszerűbb.

Az egész délelőtt hátralévő része egyre bonyolultabb orvosi vizsgálatokkal múlt el. Némelyik szövetmintavétel csöppet sem volt fájdalommentes. Két kutató mindig Charlie közelében ügyködött. A másik kettő hol a labor érthetetlenül bonyolult műszereivel babrált, hol ki-be szaladgált, vastag jegyzeteket lobogtatva.

Jócskán elmúlt dél, mikor sor kerülhetett végre a beültetésre. Charles-on csak egy zöld pöttyös kórházi ruha volt. Egy kicsit még fázott is. Jóllehet, a projekten dolgozók egész álló nap igyekeztek mindent elkövetni annak érdekében, hogy ne valljanak kudarcot a kísérlettel, ez mindenesetre cseppet sem nyugtatta meg őt. Érezte, ahogy hátán hideg verítékcseppek gurulnak végig, egészen a fenekéig. Az ájulás kezdte környékezni, mikor a tudósok elővettek egy nagy fém tartályt, amiben jól tudta mi van.

Egy asszisztens kutató úgy tolta oda a fém tartályt Charlie-hoz, mintha nitroglicerinnel lett volna benne. Ugyanilyen finoman szívták ki a tárolóból egy fecskendőpisztolyba azt a higanyszerű folyadékot, mely a nanorobotok millióit rejtette.

Az injekciót a nyakába adták be. Közben árgus szemekkel figyelték a tesztalanyuk életjeleit regisztráló műszerek kijelzőit.

Már legalább húsz perce beadták a nanobot oldatot, de semmi rendelleneset nem találtak. Enyhe mosolyra kezdett húzódní a tudósok szája.

A szemüveges kutató egy hangparanccsal aktiválta a komputer-tomográfot. A labor legnagyobb holografikus kijelzőjén azonnal materializálódott a fiatal férfi alany agyának térbeli kivételése. Charles újfent csodálattal bámult a modern technikára. Akárcsak a kutatók, ő is megigézve követte figyelemmel a háromdimenziós kép változásait, ahogy élő közvetítésben mutatta az apró gépek serény munkáját, tulajdon agykérgén.

A természetben a természetek dolgoznak még hasonló precizitással, amikor monumentális fészkeiket építik. A szabad szemmel láthatatlan, sejt méretű gépek azonban saját magukat

használták építőanyagként. Apró végtagjaikkal összekapaszkodva új, hatalmasabb rendszereket alkotva. A pénzérme nagyságú szerkezetből vékony, selyemszálszerű huzalok kezdtek szétágazni az agykérgen. Az implant így épített ki összeköttetést az agy különböző területeivel. Az agyba került idegen test kezdett olyanná válni a CT felvételén, mint egy mohó pók, ami karjaival közrefogja kövér zsákmányát.

A kísérlet első szakasza sikeresen lezárult. A tudósok tapsolva ujjongtak örömben. Charlie szívéből is nagy kő esett le. Nem érzett semmilyen fájdalmat az implantátum telepítése alatt. Valamint életfunkcióiban sem állt be változás. Most, hogy az agyában volt, és kielégítően üzemelt, végre kezdődhetett a szerkezet képességeinek vizsgáztatása.

A laboratóriumban rengeteg olyan berendezést helyeztek el, ami képes volt az implant parancsait venni. Charles-nak csak az adott eszközre kellett gondolnia, amit működtetni szeretne, és az agyába rejtett műtűr felfogta a gondolathullámaikat, majd azokat elektronikus jelekké alakítva, parancsok formájában az eszközöknek sugározta.

A fiatal férfi úgy érezte magát, mintha természetfeletti képességeket kapott volna. Gondolataival ki-be kapcsolgatta a monitorokat és a világítást. Robotrendszerekre csatlakozott rá. Tátott szájjal meredt maga elé, mikor az implant egy épület felett köröző robot-repülőgéppel kapcsolta össze. A gép összes érzékelőjét érezte. Eddig nem tudta, hogy ő is fogadhat információkat a gépektől. Mintha eggyé vált volna a repülővel. Most először életében sasként szárnyalhatott. Háromszázhatvan fokban körbefordíthatta tekintetét. Ilyen távlatokról még sohasem álmodozott az előtt.

Gyermeki lelkesedéssel játszadozott egész délután. Eddig egy húsvér test börtönében élt. Most bármit megtehetett. Repülhetett madárként. A bolygó másik felén teremhetett egy robot testben egy szempillantás alatt. Vagy orbitális űr-szerelő robotként sétálgathatott egy műhold burkolatán ezer kilométerrel a Föld felszínétől.

Csalódottan vette tudomásul, hogy az aznapra betervezett összes technológiai tesztet elvégezték, így közeledett a szerkezet ideiglenes inaktiválása.

- Barátom, – lépett Charlie-hoz oda a szemüveges tudós – ma ledöntöttünk egy újabb falat a gépek és az emberek között! Ez a magáé – vett elő egy borítékot a zsebéből – Megdolgozott érte.

Brook egy szelíd mosoly kíséretében elvette a borítékot. Kinyitotta. Kétszázötven Dolt volt benne.

- Ha minden ilyen simán megy tovább, a következő napokban is, mind az ezer, az öné lehet!

- Ez nagyszerű! – sóhajtott megkönnyebbülten – Hát minden megoldódik! Uram, mikor indulhatok haza?

- Haza? – kérdezett vissza meglepetten a szemüveges – Míg a tesztek véget nem érnek, itt kell, hogy tartsuk. Tehát, biztos, hogy még vendégül látjuk legalább egy hétig.

- Értem – szomorodott el Charlie – Ezt az izét is kiveszik majd? – mutatott a fejére.

- Természetesen. De ne féljen, nem kell felnyitnunk érte önt. Egyszerűen csak utasítjuk az implantot alkotó robotocskákat, hogy fordítsák meg a folyamatot, és hagyják el a szervezetét.

- Jó... de azért hazaszólhatok, hogy ne számítsanak rám egy ideig...

- Nézze... - kezdte volna el a szemüveges kutató.

Charlie úgy esett össze a labor padlóján, mint egy elvágott zsinórú marionett bábú. Végtagjait, apró izomrángások mozgatták. Szájából híg nyál csordogált a fehér padlóra.

Több kutató is berohant a laboratóriumba. Gyorsan egy vizsgáló asztalra fektették.

- Mi történt? – Kérdezte az egyik orvos-specialista.

- Ájulás, izomgörcsök... - kiáltotta a szemüveges.

- A műszerek szerint az implantátum rohamos növekedésbe kezdett. – közölte az egyik asszisztens.

- Nő a koponyában a nyomás!

- CT-t be! – harsogta a szemüveges – Készüljenek a beavatkozásra!

- A nanobotok jelei gyengülnek! Ha nem vesszük ki őket... elveszhet a hiba feltárásának lehetősége! – közölte a specialista.

- Az alany ettől függetlenül még károsodhat. Nem biztos, hogy életben marad!

- Nem baj... csak a kutatási eredmények számítanak! Gyerünk, hozzák ki a nanobotokat! – sürgette a kutatókat a szemüveges férfi.

Aktiválták a visszahívó parancsot. Másodpercek múlva Charlie sápadt arcán valami megjelent. Az orrából higanyszerű váladék folyt ki az asztalra. Ott, továbbhaladva egy téglébe mászott be.

- Uram... - fordult el a virtuális kijelzőtől az egyik asszisztens – a felvételek tanúsága szerint, nem távozott az implant teljes anyaga az alany agyából. Egy kevés bent maradt!

- Ez lehetetlen! – horkant fel a szemüveges.

- A szerkezet egyik nyúlánya végleg összeforrt az agyi szövettel.

- Hány százalékát nem sikerült visszanyernünk az implantnak?

- Nulla egész két ezred része maradt az alanyban...

- Nagyon jó! Ilyen arányban a normál kórházi műszerek képtelenek kimutatni... és a boncoláson sem feltűnő. Mentsék el az alany biometria adatait, későbbi elemzésre. Úgy látom a hiba újfent a szerkezetben volt. – a szemüveges kutató nagyot rúgott az egyik asztalba – Az elmúlt négy hétben ez már a harmadik alany, akit elveszítünk... Micsoda pech! – rázta meg a fejét.

- Uram! – szólt az orvos-specialista – Az alany állapota kritikus, de még él... Mi legyen vele?

- El kell tüntetnünk! A szokásos úton vigyék ki az épületből. A régi városrészben, valami kis eldugott utcában dobják ki. Senki sem fog kérdezősködni egy csóró haláláról. Napokba telik majd mire jelenti valaki, hogy talált egy hullát. Ha az utcán éri a halál, az csak nekünk jó...

Sötétség. Hangos sötétség. Tucatnyi, ezernyi hang kakofóniája. Senkit sem lehetett érteni. Mindenki beszélt. Hozzá beszéltek? Nem. Inkább monológoknak hangzottak. Némelyik dühtől lucskos indulatokkal vegyülve hatolt be tudatába. Mások kétségekről árulkodtak, vagy intim titkokról.

Valami kellemetlenül hideg és nedves volt. Közben az őrzítő monológok is elhalkultak. Csend lett. Csak halk egyenletes zúgást, vagy inkább sistergést lehetett hallani.

Friss... Az első asszociáció arra az illatra, amit érzett. Akár az eső... Eső illat. A nedvességet már nem csak a bőrén érezte. Fülei és az orra is erről árulkodott. Esett az eső.

Charlie megpróbálta kinyitni a szemét. Nem ment. Hasító fájdalmat érzett a koponyájában. Úgy érezte túlhevült kazán módjára, fogja szétvetni agya csonttartályát az egyre inkább erősödő fájdalom.

Erőtlen újszülött módjára feküdt a hideg, vizes földön. Nem tudta hol lehet. S azt sem értette, hogyan került egyáltalán ide a nedves sötétségbe. Sohasem fájt még ennyire a feje, mint most. Halványan emlékezett valami munkára, vagy olyasmire, amit elvállalt és pénzt kapott érte.

Valamit kipróbáltak rajtam a Bio-Implantnál! De nem tudom pontosan, mi lehetett az? A fejemben volt... ott növekedett... - újabb fájdalom hullám tört rá.

Monológok és felszínes érzelmek helyett, most egy képregény lapjai elevenedtek meg a fiatal férfi elméjében. Egy szöveg nélküli képregényé, ami szintelen képsorokból és erős emóciókból állt. Intenzíven bombázták e képek Charles agyát. Szagok is érkeztek a történethez. Minden egyes illat után egy-egy képkocka ugrott az eredeti látvány helyére, egy pillanatra. A beugró képkockákon tárgyak, helyek és sok különböző élőlény szerepelt: tűzcsapok, csatornatetők, vendéglők hátsó udvarai, városi rágszálók, kóbor macskák-kutyák. És az utolsón ő maga. Valaki kereste őt... Nem tudta honnan érzte ezt, de biztos volt benne.

Régi, kies utcákat látott. A régi óvárost, ahol néhány be nem gyűjtött hajléktalan tengette életét. Az érkező képek egyre erősebbek lettek. Valaki más szemén keresztül megpillantotta mozdulatlanul fekvő testét, amint ázik a sötét éjszakában. Egy sikátorban feküdt. Kevéske fény világította meg a helyet. Ilyen bizarr látványban még sohasem volt része.

Talán meghaltam? És a lelkem keresi a saját hullámát? – rettegéssel teli kérdések fogták el elméjét. Ha halott, hogyan érezhet fájdalmat? Vagy ez az egész csupán egy örült képzelgés?

A fekete-fehér képeken megpillantotta az arcát. Közben furcsa hangokra lett figyelmes. Mintha egy kutya csaholna a közelben...

Ennek így semmi értelme.

Inkább lihegés volt, amit hallott. A képsorok egyre közelebből mutatták hullaként heverő alakját. Elégedettséget érzékelt a kereső részéről. Egy jól elvégzett feladat után.

Itt van... itt áll mellettem... érzem a leheletét...

Erőt gyűjtve, végre kinyitotta szemeit. Szörös, kék pofa nézett szembe vele. Nem ember volt... hanem egy neo-dog.

A szakadó esőtől az állat bundája furcsa, kellemetlen szagot árasztott. A középtermetű eb, ahogy lucskosan ott téblábolt a fiatal férfival szemben, egyáltalán nem keltette egy felsőbbrendű házi kedvenc benyomását. A kutya kékesen csillámló bundáján huncut módon csillogott az a kevés fény is ami érte. Talán még egy kicsit természetellenes módon még fénylett is. Biolumineszcencia? Ki tudta

volna megmondani, hogy a gén-iparosok milyen más fajktól származó tulajdonságokat kevertek e lény sejtjoktóljába.

Charlie még jobban összezavarodott. Nem elég, hogy hiányosak voltak az emlékei, még különös hallucinációk is kínozták. Hogyan érezhette meg az állat közeledtét? Mi volt az a ricsaj, amit előtte hallott? És miért érez még mindig valamit, ami, mintha a lényből sugározna, érzelmeket: törődést, szeretetet, izgalmat.

Mintha azt akarná közölni velem, hogy minden rendben lesz... Mióta itt van, nem érzem magamat olyan rosszul... A kutya lehet az oka? Fel kéne kelnem a földről... nagyon fázom...

Az állat odalépett Charlie mögé. A férfi érezte, vagy inkább fogta, hogy segíteni szeretne neki. Erős, hosszúkás pofájával belekapott átázott dzsekijének csuklyájába, és vonszolni kezdte a magatehetetlennek látszó testet. A sikátor egyik, bádogtetővel fedett részére húzta be Charlie-t. Végre egy szárazabb helyen volt. Régi kartonpapír lapok heverték azon a részen. Anyai gyengédséggel húzta rá a dobozdarabokat az állat a kihűlt fiatal férfira. Már nem fázott. Szemeit azonban egyre kevésbé tudta csak nyitva tartani. Fáradtnak érezte magát. Vajon nem alszik el örökre, ha lehunyja szemeit?

A kék kutya leült a feje elé, és furcsán nagy szempárjával rámeresztette tekintetét. Egymás szemébe néztek. Charles erőltlenül szavakat próbált formálni elkékült ajkain.

- Köszönöm... – tátogta el.

Az állat csak bámulta. Újabb erős érzelmeket fogott. A tudata mélyén sejtette, hogy megmentőjétől érkeznek. Elégedettséget, szeretetet... és még valamit... a bizonyosságot. Charlie érezte, hogy nyugodtan elaludhat, most már minden rendben lesz. Eddigi életében még soha nem hajtottá álomra a fejét ilyen szintű nyugalomban, mint ami most ölelte körül.

Bántó, szürkés fény. Erre ébredt Charles. Reggel volt. Az eső még mindig nem állt el. Ruhája és teste már csak enyhén volt nedves. Megmozdult. Elgémberedve tápázkodott fel a kartonlapokról. Az agya enyhén lüktetni kezdett mikor felállt. Szédülés és hányinger kapta el. Mély levegőket véve, visszahuppant a kartonokra. Négykézláb elkúszott egy szépen tükröződő pocsolyáig, ami még a bádogtető alatt volt. Belenézett. Szétzilált arc köszönt vissza rá a tükröződésből. Hajába csimbókokban tapadt bele a sár. Koszos arcán alvadt vérfolt éktelenkedett. Kezével ledörzsölte az alvadt, fekete vért ábrázatáról, majd a pocséta tisztának tűnő vizével lemosta fejéről a piszkot.

A vér... Lavinaként érték az emlékek, mikor felidézte mi is történt vele tegnap. Egy csapásra minden világosan beugrott.

A kísérlet tehát balul ütött ki... Nyilván meg akartak szabadulni tőlem. Akkor, hogyhogy élek? – nem értette, hogyan került ide. Ki mentette meg? Ki takarta be?

Egy neo-dog? Az képtelenség! Azokat az állatokat a „tiszták” tartják kedvencként... Méregdrága, egy-egy példány legyárttatása... Csakis képzelődésről lehet szó! Különben is, hogy a csudába érthettem volna meg egy kutyát?

Nem tűnt logikusnak az, amit tegnap este tapasztalni vélt. Ezt tudta ő is. Mégis, más magyarázatot egyáltalán nem talált a dolgokra.

Matatni kezdett a zsebeiben. Nem találta a kommunikátorát, és a pénzzel teli borítékot sem. Csak az intelligens papírja volt a helyén.

A sikátor visszhangzott fájdalmas üvöltésétől, mely hamar átcsapott zokogásba.

Miért? – kérdezte magától – Mi a fenének kellett nekem életben maradnom? Azért, hogy a kempingbe kerüljek a családommal. Ennél nagyobb büntetést nem is tudok elképzelni. Lehet, hogy az a kétszázötven nem takarta volna be a tartozást, de legalább valamivel én is hozzájárultam volna az összeghez. Most meg itt vagyok az óvárosban, és azt sem tudom, mi történt velem, vagy mi van a családommal.

- Nem! – kiabálta könnyeit nyelve.

Valami idegen hatolt ekkor az elméjébe. Egy másik ember gondolatai? Tisztán érezte, hogy valaki éppen róla tanakodik, tőle nem messze.

A sikátor kivezető részénél, az utca felől, egy rongyokba öltözött szakállas, negyvenes férfi bámulta, abban a tudatban, hogy Charlie nem tud róla. Ekkor a fiatal férfi újra feltápázkodott és mérgesen odakiabált a leskelődő hajléktalannak.

- Tudom, mit forgat a fejében, haver! De fegyver van nálam – hazudta őszinte beleéléssel – És hiába kér segítséget George-tól, őt is elkapom. Tudom, hogy ötutcányira innen van a búvóhelyük... – nevetett fel – Mindent tudok magáról!

A hajléktalant meglepte az idegen férfi szónoklata. Csak arra tudott, gondolni, hogy egy portyázó szervkereskedőbe botlott. Szörnyen rettegni kezdett. Már nem akarta kirabolni az idegent, csak minél messzebbre kerülni onnan.

Charlie megérezte a másik férfi félelmeit. Nyomatékosításul még odakiáltott neki utoljára:

- Ha még egyszer beléd botlok, kimetszem a májadat!

Mi volt ez? – kérdezte magától – Hallottam a fejemben a fazon gondolatait. Láttam, hol él. Ki a legjobb barátja. Ez csak valami agyrém lehet! Ez lehetetlen! – most már tényleg nem értett semmit.

Szédülésével küszködve elindult az ismeretlenbe. Ki akart kerülni minél előbb az óváros lepusztult környezetéből. Haza akart jutni...

Eszébe sem jutott elmenni a rendőrségre, jelenteni a vele történeteket. Az ő fajtájából soha senki sem cselekedett így. Jól tudta az aranyigazságot ő is. Azé az igazság, aki megfizeti azt. Állíthatna bármit is a Bio-Implant kísérletéről, csak annyit érne el vele, hogy a kísérletet végző kutatók tényleg megkeresik, és véghezviszik az „eltakarítását”. Különben is, hamarosan úgy is a Kempingbe kerül a családjával. Teljesen mindegy, hogy ott hal-e meg vagy még itt...

Rejtélyes képességéről sem szólhat senkinek. Csak ugyanazt a hatást érné el vele. Siettetné a halálát. Nem tudta, hogy egy neo-dog vagy valaki más mentette-e meg tegnap, de azt igen, hogy teljesen fölöslegesen fárasztotta magát.

Charles próbált családjára koncentrálni. De nem tudott napirendre térni új képessége felett. Nem lehetett már hallucinációval, vagy örültséggel sem magyarázni. Annyira reális volt az egész. A gondolatolvasás vajon a kísérlet egyik célja volt? Vagy inkább egy újabb, nem várt mellékhatása? Ha tudatában lettek volna a tudósok annak, mit művelnek, biztosan nem hajították volna ki a szemétre kísérletük alanyát. Tehát, csakis valami eddig ismeretlen következmény idézhette elő ezt az adottságot.

Háromnegyedórás gyaloglás után végre közeledett az óváros széléhez. Néhány perc, és eléri az első helyi járat megállót. Éhes volt és koszos. Lelkét is megtörték az elmúlt napok eseményei. Azon örlődött, hogy ezek után van-e értelme hazamennie. Újabb kudarc! Ezen a héten már a második.

A képregényszerű jelenetek és az intenzív érzelmek hulláma váratlan csapással esett neki. Olyan hirtelen, hogy egy pillanatra megint elvesztette egyensúlyát. Erőtlenül tántorgott, akárcsak egy részeg. Most nem érezte nyugodtnak és szeretetteljesnek a távolról jövő „üzenetet”. Veszélyt, kétségbeesést látott. Felvillanó képsorok jelentek meg előtte, antik diafilm kockáin, fekete-fehér premier plánban élhette át a borzalmakat. Megmentője „segélykiáltását” kapta el. A filmbe illő jelenetben egy késsel hadonászó alak körvonalai rajzolódtak ki.

A kék neo-dog az!

Ösztönösen a beérkező „jelek” irányába fordult, s megszorozta lépteit. Hamarosan a támadót is érzékelt az eb „jelei” mellett. A portyázó hajléktalan csak egy kínálkozó lehetőséget látott a szelíd, barátságos állatban. Nem értette ugyan, miért akart vele barátkozni a furcsa kinézetű neo-dog, de úgy vélte ennél jobb lehetősége friss hús beszerzésére nem fog akadni mostanában. Tehát kést rántott, s próbálta elvágni az állat torkát.

Egy omladozó épület kapualjában talált rá a „haláli” párosra. A kutya hálásan emelte rá tekintetét. A csavargó dühösen kapkodott továbbra is rozsdáspengéjű bököjével. Állati morgással reagált Charlie megjelenésére.

- Ez az én kajám! Takarodj innen, vagy szétszabdallak! Nem hallod! – nyikorogta rekedtes hangon a férfi.

Charles az agresszív férfira összpontosított. Mintha egy mély kútba esett volna, úgy mélyedt bele a támadó elméjébe.

- George, pajti! – kezdte – Hát Stan nem mesélt rólam az előbb?

A férfi meghökkent. A kezében szorongatott kés remegni kezdett. Charlie felé fordult.

- Ha közelebb jön, magába bököm! Hallja! Én most elmegyek! – remegett a hangja – Ne kövessen! Engem nem zsigerelhet ki! – Még néhány métert hátrált Charlie-tól. George arcára kiült a páni félelem. Gondolatai mellett nonverbális jelzései is elárulták, mennyire megijedt a fiatal férfitől.

A támadó messze járt. Gondolatait már Charlie sem érzékelt. A kutya pozitív érzelmei újfent kicsordultak. Ugrándozott és forgott örömeiben. Az eb biztosra vette, hogy Charlie eljön érte. És ezt a férfi is tudta jól.

Nappali fényben egészen másképp festett ez a gén-mérnöki alkotás. Alaposan megnézve látszott az állaton, hogy egy selejt. A jobb hátsó lábából torz ötödik láb meredezett a levegőbe, ami

finoman szólva, lerontotta az állat tökéletesen megtervezett alakját. Lelógó hosszú fülei sem voltak egyformák. A bal oldali lényegesen rövidebbre sikerült. Kész csoda volt az a kutya. Általában a génipar félresikerült termékeit azonnal kiselejtezik. Hogyan kerülhette el ez a hibás jószág a megsemmisítést? Ez egy fogós kérdés volt...

Ember és állat egymásra meredt. Nem hagyta nyugodni Charlie-t az, amit az imént tett. Normális esetben hagyta volna a csavargónak, hogy megegye az ebet. Elvégre ő fogta. Nem is mérlegelt, mikor érezte, hogy a kék neo-dog bajban volt. Még sohasem improvizált ilyen tehetségesen. Egy látens képessége került talán a napvilágra?

Különös egy szerzet vagy te! – nézte az állatot – *Éreztem, hogy számítottál rám! Honnan tudtat, hogy eljövök?*

A kutya válasza csak intenzív érzelmek zápora volt. Érdeklődően méregette a férfit. Nem csak a bundája volt kék, hanem, a nagy szemei is. Abban a két szemben valami sokkal több rejtőzött, mint amit gazdája valójában megmutathatott volna. Mi volt az a „több”? Charlie nem tudhatta.

A fiatal férfi megpróbálta lekoptatni kék kísérőjét. Azonban ő árnyékként loholt utána. Amikor Charles felkászálódott az egyik menetrendszerinti buszjáratra, az eb szomorúan nézett utána. Mielőtt a busz ablakából szem elől tévesztette volna a kutyát, még egy utolsó üzenetet „fogott” tőle. A neo-dog már nem érezte csalódottnak magát, mert tudta, úgy is hamarosan találkoznak ismét. Charlie nem értette miért érzett így az állat, de úgy sejtette, valóban így lesz...

Amint megszakadt a „kapcsolat” közte és az eb között, agresszív paraziták módjára kezdtek a buszon utazók gondolatai belemászni tulajdon agyába. Alig bírta kizárni őket. Piszokfoltos homlokán verítékcseppek gyöngyöztek az erőlködéstől. Ilyen mértékű kétségbeesést, szomorúságot, letargiát, még sohasem tapasztalt. Szerette volna elzárni azt a szelepet, melyen utastársai gondolatai, érzelmi áramlottak felé, de nem bírt velük.

Mikor a jármű elérte lakókörzetük megállóját, örült módjára szaladt le a buszról. Meg sem állt az épület bejáratáig.

Felfelé kaptatott lépcsőházukban. Elhaladt Walls-ék lakása mellett. Már új lakók lakták. Szomszédjuk névtáblájának helyén egy „Smith” feliratú valamennyivel nagyobb táblácska díszelgett.

A mi lakásunkat a bank vajon milyen gyorsan lesz képes értékesíteni? – erre gondolva terjedelmes gombóc formálódott a torkában.

Félve lépett be lakásukba. Azonnal megérezte két testvére és édesanyja jelenlétét. Mind hármójuk gondolataiban a banki tartozás témája csúcsosodott ki. Hosszú órák óta hazaértek már az éjszakai műszakból. Mégsem tudtak elaludni rendesen. Csak hánykolódtak szobáikban. A bejáratú ajtó nyikorgására egyszerre ugrottak ki ágyukból. Remélték, Charlie lesz az, és jó hírekkel tért haza...

Elsőként a fiatal férfi anyja lépett ki szobájából a folyosóra. Meghökken, mikor meglátta fiát, koszosan, elnyűtt öltözkében.

- Charlie? Merre voltál? Tudod mit... nem számít! Sikerült pénzt szerezned, ahogy ígérted?

- Nem... – sóhajtott szomorúan – sajnálom!

Közben két nővére is kiállt anyja mellé. A három nő egy szót sem szólt. Nem is volt rá szükség. Charles minden gondolatukat érezte. Különös, de megint kontrollja alatt tartotta képességét. Felfoghatatlan volt számára, hogyan képes időközönként izolálni néhány ember, vagy egy adott személy gondolatait a többitől. De most sikerült. Nem hallotta a környező szomszédokat, csak a szűk családjára figyelt.

Nikolnak igaza volt – gondolta az anyja – ez a fiú egy hasznavehetetlen alak. Ha ő nem lenne, most nem venné el a fejünk fölül a bank a lakást. Tényleg meg kellett volna állnom két gyereknél... Mert ez csak a kárunkra van...

Charlie szíve összeszorult a fájdalomtól. Újra érezte koponyájában azt a nyavalyás szúró fájdalmat is. Az igazság sokkja azonban még nem ért véget.

Lilian, kedvenc testvére, úgy háborgott, mint a viharos óceán.

Parazita! Remélem, előbb pusztul el, mint hogy a Kempingbe kerülünk. Különben én fujtom meg!

Érdekes módon Nikole éppen akkor nem gondolt semmire. Csak mélységes gyűlöletet érzett családjuk egyetlen eltartott tagja iránt. Ezt azonban Charlie képességei nélkül is képes lett volna megállapítani, nővére ábrázata alapján.

Kitörő lávaként tört elő a fiatal férfiból indulatainak eddig elfolytott összes, forró anyaga.